

Bez ohledu pak na to, kdy u kterého z obou soudů vzešla příslušnost, podle toho, jak k němu došlo trestní oznámení (stíhací návrh veřejného obžalobce, § 2 tr. ř.) rozhoduje mezi oběma v zásadě příslušnými soudy předstížení (§§ 51 odst. 2, 56 odst. 2 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 2. prosince 1931, Nd I 510/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl po rozumu § 64 tr. ř. ve sporu o příslušnost v trestní věci proti Františku V-ovi a spol. pro zločin podle § 183 tr. zák. krajského soudu trestního v Praze a v trestní věci proti Františku Š-ovi pro zločin podle §§ 197, 200 (183) tr. zák. krajského soudu trestního v Brně, že příslušný je k projednání té i oné věci krajský soud trestní v Praze.

D ů v o d y:

V § 54 odst. 1 tr. ř. stanovený důvod místní příslušnosti vzešel u obou řečených soudů, a to u každého z nich nejen pro obviněného, jenž v jeho obvodu měl své bydliště nebo pobýval v době, kdy k soudu došlo trestní oznámení, nýbrž podle zásady § 55 tr. řádu i pro spoluobviněného. Bez ohledu k tomu, kdy u kterého z obou soudů nastala příslušnost podle toho, jak k němu došlo trestní oznámení (stíhací návrh veřejného obžalobce, § 2 tr. ř.), rozhoduje mezi oběma v zásadě příslušnými soudy předstížení (§§ 51 odst. 2, 56 odst. 2 tr. ř.). To nastalo při krajském soudu trestním v Praze, jenž dne 10. listopadu 1930 přikročil k prvnímu úkonu stíhacímu, nejen obeslav obviněného Františka V-a, nýbrž i dav soudem dožádaným zodpovědně vyslechnouti obviněného Františka Š-u. Tím založena jeho výlučná příslušnost k trestnímu pokračování proti oběma obviněným; i bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 4339.

V odvolání z výroku o podmíněném odsouzení vůbec jest spatřovati i odvolání z toho, že obžalovanému nebyla uložena náhrada škody podle sil nebo nějaká obmezení.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1931, Zm I 34/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 29. listopadu 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle §§ 152, 155 a) tr. zák., vyhověl však částečně odvolání státního zastupitelství z výroku, jímž byl obžalovanému povolen podmíněčný odklad výkonu trestu potud, že uložil obžalovanému, jenž zůstává podmíněčně odsouzen, by podle svých sil způsobenou škodu nahradil, a obmezení, že se po zkušební dobu nesmí oddávati nezřízenému pití a hráčství; odvolání vyhověl z těchto

d ů v o d ů:

Právcem povolil nalézací soud obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu. Je sice pravda, že obžalovaný v poslední době pije a odvádá se karbanu, činí však tak, jak ze spisů plyne, následkem rozvratu svého manželství. Jinak je líčen jako člověk dobrý a dobrosrdečný a požívá dobré pověsti. Avšak přes to bylo částečně vyhověno odvolání státního zastupitelství z výroku o podmíněném odsouzení, třebaže se státní zastupitelství v tom směru výslovně neodvolalo, tím, že bylo obžalovanému podle § 4 (6 čís. 2) zák. o podm. ods. uloženo, by škodu podle svých sil nahradil a po čas zkušební doby neoddal se nezřízenému pití a hráčství. Při tom se podotýká, že v odvolání proti podmíněnému odsouzení vůbec jest spatřovati i odvolání z toho, že obžalovanému nebyla uložena náhrada škody podle sil neb nějaká obmezení.

Čís. 4340.

Právo učiniti návrh podle § 6 odst. 1 zák. čís. 471/1921 přísluší jen obžalobci veřejnému, nikoliv obžalobci soukromému (v trestní věci pro přečin zlehčování podle § 27 zák. čís. 111/1927).

(Rozh. ze dne 3. prosince 1931, Zm I 978/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 4. září 1931, jímž se v trestní věci proti Rudolfu L-ovi pro přečin zlehčování podle § 27 zák. z 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. samosoudce prohlásil nepřislušným.

D ů v o d y:

Podle § 6 odst. 1 zák. čís. 471/21 — podle § 21 zák. čís. 31/29 posud platného — trestný čin náležející k příslušnosti sborového soudu první stolice přikáže se k rozhodnutí samosoudci, navrhl-li veřejný obžalobce v obžalovacím spise jako hlavní trest ztrátu svobody do šesti měsíců buď o sobě, buď vedle trestu peněžitého nebo jen trest na penězích. § 6 odst. 2 cit. zák. stanoví podmínky, kdy veřejný obžalobce učíní takový návrh. Podle § 7 odst. 3, dojde-li při hlavním přelíčení k rozšíření obžaloby, prohlásí veřejný obžalobce, zda trvá při svém návrhu co do výše trestu. Tato ustanovení zák. čís. 471/21 svědčí výmluvně o tom, že cit. zákon právo k řečenému návrhu dává jen obžalobci veřejnému, nikoli též soukromému, neboť opětovná díkce zákona («veřejný obžalobce») nemůže ve směru tom vzbuditi pochybnosti. Zákon o nekalé soutěži čís. 111/27 v § 34 odst. 1 v ohledu tom nestanoví nic nového a odchýlného, a § 46 odst. 2 tr. ř. nepřichází tu v úvahu vůbec, an se týče práv soukromého obžalobce za přípravného řízení, příslušnosti soudu se však nijak nedotýká. Prohlásil-li se tedy v soukromožalobní trestní